

Andrea KVOTIDIANOVÁ

Andrea a No Name

SKUTOČNÝ PRÍBEH FANÚŠIČKY

ISBN 978-80-570-4122-1

Andrea KVOTIDIANOVÁ

Andrea
a
No Name

SKUTOČNÝ PRÍBEH FANÚŠIČKY

Copyright © Andrea Kvoťdianová, 2022
Foto: Adobe Stock

Moje roky dospievania boli celkom obyčajné. Až sa mi zrazu stalo toto. Podobné situácie možno poznáte z romantických filmov, no táto sa odohrala u nás doma. Iba mne sa môže stať, že sa zaľúbim do známeho speváka, a on zrazu nečakane príde k nám. Pozná ho celé Slovensko, mňa iba pár ľudí v mojom okolí.

On dominuje v TOP rebríčkoch hranosti slovenských i českých hitparád, vystupuje pred niekoľkotisícovými davmi obdivovateľiek na koncertných turné. Všetky baby ho chcú, všetky noviny o ňom píšú.

Ja, stratená kdesi v tom dave fanúšičiek, snívam svoj sladký sen. Ale mne sa splní. Nevedno prečo sa mi dostane toho privilegia. Čo predchádza scénke, ktorá sa navždy zapíše nielen do môjho dievčenského denníka, ale hlavne medzi najkrajšie spomienky mojich tínedžerských rokov...

Jedného obyčajného dňa sa mi zmení život. Láska z televíznej obrazovky nemusí byť nedosiahnuteľná. Najúžasnejšie veci v živote prichádzajú neplánovane.

Tento zážitok by som priala zažiť každému mladému dievčaťu, ktoré má svoj hudobný alebo herecký idol.

Je to už šesťnásť rokov, čo som vyšla z dverí svojej detskej izby, oblepenej JEHO plagátmi, ktoré predstavovali môj dievčenský svet... A zrazu tam stál NAŽIVO. V našom byte.

„Prišiel som za tebou,“ povedal mi.

1

Mohlo by sa zdať, že láska k celebritě je iba rozmar dievčenských snov. Ono je to však zamilovanosť ako ktorákoľvek iná. Rovnako prežívate city, rovnako túžite po milovanej osobe. Že je vaša cesta k cieľu takmer určite nereálna? To si iba málo pripúšťate. Každý zamilovaný človek je otrokom svojich emócií a priplazí sa aj na koniec sveta, len aby mohol byť s ním/s ňou. On to totiž inak v danej chvíli ani nevie.

Tam neexistuje žiadna logika. Neexistujú žiadne pravidlá, čo sa hodí a čo nie. O lásku sa bojovať oplatí. Ale čo o takú, o ktorej vopred viete, že vám nie je určená, že ostane iba v rovine vašich predstáv?

Ak ste ešte nedosiahli plnoletosť, toleruje sa vám to... Lebo každý (najmä vaši rodičia) predpokladá, že sa spamätáte, a tak by to aj malo byť. Veď celebritytné lásky patria k obdobiu dospievania. O tom niet čo polemizovať. Potom však príde reálny život a vy by ste mali zaujať konštruktívnejší postoj.

„Miluješ nejakého speváka?“

„No a čo. To ťa prejde. To nie je nič vážne!“

Neviem, prečo cit zaľúbenej tínedžerky degradovať na tak podradnú úroveň. Skúsme sa vziť do jej kože. Aj ona je presne tak závislá od objektu svojej lásky ako každý dospelý človek, ktorý sa s niekým zoznámi povedzme v kaviarni, vymenia si telefónne čísla... A potom túžobne očakáva, či sa ten druhý ozve. Vytvára sa citová naviazanosť, a tým potreba upevňovať kontakt...

U nej sa tiež vytvára citová naviazanosť. Len s tým rozdielom, že tu k žiadnemu zoznámeniu nedôjde. Všetko je jednostranné. Väčšinou bez šance posúvať tieto hranice niekam ďalej. Ona to možno aj tuší, že miluje „zbytočne.“ Ale nechce si to pripustiť.

Zamilovaný človek vždy potrebuje nádej.

„Všetko je možné.“

Na tejto formulke sa dá prežívať aj celé milénium rokov. Tínedžerke väčšinou stačí, kým si nájde prvú reálnu známosť – „tam vonku na ulici“. Alebo dnes práve moderné zoznámenie – sociálna sieť. Láska k celebritnému idolu ustúpi do úzadia (zíde z očí, zíde z mysle).

Ale čo dovtedy?

Ja som zažila čosi – dnes už je to humorná historka pre večerné chvíle s priateľmi na chate alebo narodeninovej oslave...

Ale predtým – krvi by sa mi nik nedorezal. Vraj kedy s tým už skončím!? Inak, osud má niekedy veľmi zvláštny zmysel pre humor. Zamieša karty tak, že sa budete čudovať. Aj ja, keď dnes toto píšem.

Fakt sa mi to celé stalo? Táto príhoda veru stojí za knižné napísanie. Venujem ju všetkým zamilovaným tínedžerkám. A nielen im.

2

Zdá sa vám, že sa niečo v živote nedá? Po prečítaní týchto riadkov si to už myslieť nebudete. Fiaskom sa môže skončiť aj taká obyčajná Veľká noc, ktorú už máte vopred naplánovanú. A možno ju ani naplánovanú nemáte, no aj tak sa môže odohrať zvrät, nad ktorým budete len krútiť hlavou...

Toto je skutočný príbeh.

Stal sa mi kedysi dávno. Avšak rozhodnutie napísať ho prišlo až podstatne neskôr.

Prišli veľkonočné sviatky. Bola Biela sobota, krásny slnečný deň, kedy sme ako obvykle pripravovali veľkonočné dobroty na nadchádzajúce dva dni. V chladničke už voňala moravská šunka, uhorské klobásy a cvikla, v pláne bola príprava kysnutého makového a orechového závinu. No a samozrejme – nesmel chýbať veľkonočný syrek, ktorý tradične každý rok pripravovala moja mama...

Ja som si, naopak, v tento čas najviac užívala prázdniny. Veľká noc pripadla na prvé teplé jarné dni, ktoré sa najkrajšie vychutnávali bláznením sa vonku v záhrade či leňošením.

Do kuchyne ma to v tomto veku v žiadnom prípade neťahalo. Ako šestnásťročnej sa mi videlo skoro, aby ma trápilo naučiť sa zložité kuchárske umenie. Keď sa raz budem vydávať, možno si to potom rozmyslím.

Ležala som si spokojne na posteli vo svojej izbe a pritom som počúvala walkman. Ako tínedžerka som fičala najviac na hudobnej skupine No Name, čo sa už stávalo mojou závislosťou. Hudobné idoly mala väčšina mojich kamarátok. Boli to také tie časy, keď ste sa správali a obliekali ako vaša celebrity ikona a s napätím sledovali každý nový výtlačok tínedžerského časopisu Kamarát, aby vám náhodou neušla žiadna nová pikoška ohľadom vašej obľúbenej star.

Z časopisov trháte plagáty a lepíte si ich po stenách. Možno si dáte vytetovať na telo JEHO meno a miniete aj posledné koruny na nové CD, aj keď vám potom neostane na cigarety.

Učenie máte na háku.

Mozog celý deň vymletý, hlavne slúchadlá s hudbou musia byť na vašich ušiach všade, kam vkročí vaša noha.

„Adka, pod', prosím ťa, umyť riad,“ vošla mama do mojej izby.

Moja hlava sa zachmúrene otočila jej smerom, akoby mi nebolo jasné, čo po mne chce. Trvalo mi celé sekundy, kým som prišla k vedomiu.

„Neskôr, dobre?“ znela moja otrávená reakcia, pričom sa mi ani náhodou nechcelo zložiť hudbu z uší.

Mama sa na mňa prísne zahľadela:

„Ani náhodou! Už aj vstaň a pod' mi pomôcť!“

Prevrátila som oči, vypla hudbu a otrávene žmúrila do jej tváre.

Mama sa zatiaľ rozhliadla po detskej. Okamžite mi napadlo, čo bude nasledovať.

„Pozri, aký tu máš neporiadok... Všade rozhádzané veci, je tu zlý vzduch a plno prachu!“ poznamenala.

Dôrazne podotkla, že si spravím *dôkladný* poriadok. Takto vyzerá chlievik pre prasiatka. Keď o chvíľu príde, všetko vraj bude na svojom mieste. A aby toho nebolo málo, mám použiť aj vysávač.

Keď odišla, len som zasa prevrátila oči.

Jasně, upracem si. Ale ešte nie teraz.

Hneď ako sa dvere zvonku zabuchli, už som mala myseľ tam, kde predtým. Momentálne som z nej nedokázala vymazať lídra skupiny No Name, Igora Timka.

Jeho hlas mi veľmi zaimponoval, a keby len hlas... Vymenovala by som hneď tisíc dôvodov, prečo som z neho bola úplne v siedmom nebi.

Počúvala som dokola tie isté skladby – *Lekná, Žily, Nie alebo áno, Čím to je, Ty a tvoja sestra...*

Ak sa mi náhodou videlo, že sa ku mne z chodby priblížil tieň, slúchadlá som si ihneď strhla z uší a v sekunde sa tvárila, že upratujem. Alebo že sa učím matiku. Už v tom mám prax. S robením poriadku sa nikdy nezdržiam. V nutnom prípade veci do skriň len tak nahádzem a zatvorím dvierka.

Ľahla som si na posteľ. Walkman som zapla na najvyššiu hlasitosť.

Povedz mi, prosím, dokedy mám čakať, kým povieš mi svoje áno. Ako zlodej, zakrádam sa nocou, mrznem pod tvojou bránou. Verím v silu telepatie a viem, že počúvaš moju spoveď.

Tak otvor bránu, lebo ju rozbijem, ja nechcem nič len tvoju odpoveď.

Mama ma neraz upozorňovala, aby som to s tou hlasitosťou zvuku nepreháňala. Zničím si sluch už v mladosti.

Chápem jej oprávnené obavy, lenže inak sa to nedá. Ja si počúvanie hudby inak neviem užiť. Musím si do tela nechať búšiť maximum decibelov.

Predstavovala som si, aké by to bolo, keby mi Igor Timko naspieval nejakú pieseň. Mohol by zložiť jednu konkrétne pre mňa. A prísť mi ju zahrať na gitare pod moje okno, ideálne niekedy večer.

Bola som taká zaľúbená, že už ani neviem, čo som vymýšľala.

Spomínam si na scénu z istej reality show, ktorá sa kedysi vysielala na televíznych obrazovkách.

Volala sa Dievča za milión. Bol to trháč, ktorý mal obrovskú divácku sledovanosť. Vo finálnej časti, keď si víťazka s veľkými ováciami preberala cenu, sa zrazu ako jeden z bodov programu zo zákulisia vynoril Igor Timko.

Pred nič netušiacou Karin Olasovou, ktorá celú súťaž vyhrala, si odrazu klákol a zaspieval jej jednu zo svojich najkrajších piesní.

Hoci nie som neprajná, v tej chvíli ma premkol hnusný pocit. Ako strašne som jej závidela. Tak šialene som túžila zažiť niečo podobné...

Skupina No Name spolu s Igorom sa mnohokrát objavila na rôznom odovzdávaní cien. Bola som zvyknutá sledovať rôzne relácie a galavečery do neskorej noci, len aby som videla každé vystúpenie No Name. Aj za cenu toho, že som na druhý deň chodila nevyspatá ako na Silvestra a budila sa až na poludnie.

O mojej doslova posadnutosti danou hudobnou skupinou vedel naozaj každý z môjho okolia. Ten, kto by momentálne tvrdil, že si nič podobné nepamätá, určite nebol môj kamarát. Vedela o tom každá moja spriaznená duša. Ja som o tom neúnavne mlela všade, kde vkročila moja noha.

Najviac dochádzali nervy mojím rodičom. Ani po miliónnásobnom upozornení zapodievať sa školskými záležitosťami som sa neunúvala odložiť hudobné prehrávače. No Name vždy a všade.

Nepomáhali ultimáta, vyhrážky, domáce väzenia, naďalej som si žila v sladkom opojení svoj tínedžerský sen.

A ani v ten deň to nebolo inak.

Mama znovu nahliadla do mojej izby:

„Ad'ka, máš už upratané?“

Ostala šokovaná.

Moja izba, ktorá pred chvíľou vyzerala, akoby v nej explodovala atómová bomba, sa zmenila... Zmizol bordel z písacieho stola, aj okolo neho. Žiadne pohodené oblečenie po zemi, nikde žiadny papier. Viete prečo...

„Dáko rýchlo si to popratala,“ podotkla mama, nestíhajúc vstrebať údiv.

Hlavne neotváraj skrine a zásuvky, hovorila som si v duchu.

Hudba mi demolovala uši, tak hlasno som ju mala v ušiach pustenú.

Prepla som na ďalšiu pieseň.

Raz príde čas, kedy budeš ma lúbiť. Ja viem, že sa dočkám a ty povieš áno. Spravím ťa šťastnou, to ti viem sľúbiť. Ak dnes večer nie, ja prídem zas ráno. Tak mi odpovedz, prosím. Nie alebo áno?

Zložil si tú pieseň, Igor, nejakej konkrétnej žene? Ktorá by ho dokázala odmietnuť za také srdcervúce vyznanie? Ja na jej mieste – no čo vám budem hovoriť.

„Ad'ka, nerozumieš?!“ skríkla mama. „Už aj to vypni!“
Úplne som sa nechala zmagoriť svojimi ilúziami.

Po čase mi okolie, najprv decentne, potom už priamo, zahlásilo, že môj ošial prekročil neúnosnú hranicu. Okamžite s tým mám prestať, ak nechcem skončiť u cvokára.

Mama sa s nevúdnym výrazom stále rozhliadala po mojej izbe. *Čo sa jej zasa nepozdáva?*

Spýtala sa ma, či by som nemohla podávať dole zo steny tie plagáty.

„Nie! Chcem ich mať tam, kde sú!“

„Veď už nikde nie je ani kúsok bieleho miesta! Celá tá stena je oblepená samými zdrapmi novinového papiera!“

„No a čo!“ Nemienila som sa s ňou dohadovať. „Mne sa to takto páči viac!“

Rezignovala.

Jediné, čo mohla urobiť, bolo pozvať ma k sobotňajšiemu veľkonočnému obedu. Bola Biela sobota, dnes robila kurací vývar a bryndzové halušky. *Na steny si budem lepiť, čo sa mi zachce.* Dostanem konečne to pozvanie na obed?

3

Veľkú noc trávime väčšinou doma.

Nikomu by však nenapadlo, že tohoročná bude iná. A najvýnimočnejšia, akú sa nám doteraz vôbec podarilo zažiť.

Ležím si na posteli, posilnená výdatným jedlom.

Dnes bola prednáška o výchove aj pri obede.

„Chcem, aby si prestala toľko počúvať hudbu!“

Okej, bla-bla-bla.

Okno v detskej mám otvorené. Naplno vstrebávam jarnú atmosféru, ktorá prichádza zvonku. Zima je konečne nenávratne preč. Žiaľ, letné prázdniny sú ešte v nedohľadne.

Rozmýšľala som, čo s nadchádzajúcim letom.

S kamarátkami zaručene navštívim niektorý letný festival.

Pôjdeme sa niekam vyblázniť – aspoň na predĺžený víkend.

Naberiem zásoby jedla, šatstva a najlepšie plné vrecká prachov, aby som si tam mohla kúpiť čo najviac suvenírov.

Mám doma v pivnici pre prípad aj stan. Avšak som ochotná prespať nejednu noc i pod holým nebom. To však len v prípade, že sa medzi účinkujúcimi ocitne aj skupina No Name.

Otec jednej z mojich spolužiačok by nám požičal i svoje auto. Bohužiaľ, nie sme však plnoleté a nemáme vodičáky. Preto si budeme musieť vystačiť s odvozom niektorého z našich rodičov.

Moja mama však o tom nechce ani počuť. Vôbec ma to neprekvapuje.

Počula som o najnovšom albume No Name Slová do tmy... Iste bude úžasný...

Vtedy sa ešte CD-čká, dokonca i magnetofónové kazety chodili zháňať do hudobných predajní... Nie ako dnes, keď všetko žije Youtubom. Ak ste mali obľúbeného interpreta, ktorý vydal nejaké nové CD, museli ste sa ponáhľať do obchodu. Inak bolo možné, že sa vám neujde.

Albomy od najpopulárnejších išli na dračku a stáli aj najviac peňazí. Decká, ktoré popri škole nemali na žiadnu brigádu alebo ich nechceli zásobiť prachatí rodičia, mali smolu. Tak to chodí.

Mama mi sľúbila, že najnovšie CD od No Name dostanem v lete k narodeninám.

„Blázniš?“ namietla som šokovane. „Dovtedy sa vypredá! Veď je ešte len apríl!“

„Ad'ka, dost'!“ napomenula ma.

Rodičia, hlavne mama, na mňa kládli veľký dôraz, čo sa týka výchovy. Nikdy sa im však nepodarilo úplne ma skrotiť. Ako správneho jedináčika ma totiž neobišli vrtochy. Ani obdobie vzdoru.

Nie každý rodič zvládne šialenú pubertiačku.

Bývali sme v peknej štvrti rodinných domov v centre Prešova. Aktuálne som navštevovala gymnázium, konkrétne druhý ročník. V učení sa mi darilo, najmä v jazykovedných predmetoch.

Dedo mi toho dovolil viac ako rodičia. Práve on mi zaobstaral staršie albumy No Name. Mala som ich všetky. Dodnes ich mám vystavené vo vitríne. Debut sa volal *No Name*, ďalšie *Počkám si na zázrak* a *Oslávme si život*. Piesne na tých CD-čkách boli toľkokrát prehraté, že mi ich dedo napálil aj na čistý disk. Keby sa tie pôvodné úplne zničili.